

— Какво значи това? Какво тъй рано си тръгналъ днесъ изъ полето?

— Разхождамъ се, — отговорилъ ежътъ.

— Разхождашъ ли се? — засмѣлъ се заякътъ.

— По-добре ще направишъ да си поприверешъ краката.

Това много обидило ежа. Всичко би понесълъ, но да го подиграватъ, че краката му сж криви, се много обидилъ.

— Та ти мислишъ, — казалъ ежътъ, — че съ твоитѣ крака можешъ да бѣгашъ на далечъ?

— Па така си е.

— Ако искашъ, да опитаме, казалъ ежътъ. — Хайде да се надбѣгваме. Да видимъ кой ще надбѣгне.

— Я гледай! Та ти съ кривитѣ си крака ли ще ме надминешъ? — казалъ заякътъ.

— Да, азъ съмъ твърдо увѣренъ въ това.

— Добре, да опитаме, но по-добре е да се хванеме на басъ. Който надмине, ще получи отъ победения една бутилка хубаво вино и една жълтица. Съгласенъ ли си? — казалъ заякътъ. — Ако си съгласенъ, дай ржка и хайде!

— Съгласенъ съмъ, — отговорилъ ежътъ, — но нѣма защо да бързаме. Азъ още не съмъ закусилъ. Ще отида дома да закуся нѣщичко и следъ половинъ часъ ще бжда на опредѣленото мѣсто.

Заякътъ се съгласилъ и ежътъ заминалъ.

Изъ пжтя той си мислилъ: „Заякътъ се надѣва на дългитѣ си крака, но той е голѣмъ глупакъ. Азъ ще го надхитря.“

II.

Щомъ стигналъ дома, ежътъ казалъ на жена си:

— Жена, обличай се по-скоро и хайде следъ мене!

— Какво има? Да не се е случило нѣщо?

— Хванахъ се на басъ съ заяка да се надбѣгваме.

Хайде ела сега и ти.

— Боже мой! — извикала жена му. — Да не си полудѣлъ? Съ заяка да се надбѣгвашъ?!

— Е, добре, — казалъ ежътъ, — то е моя ра-